

Lời Dạy Cuối

Thầy vào trường Gia Long năm 1963 và rời trường cuối tháng 11 năm 1979, tức gần 17 năm đã sống, yêu và dạy dưới mái trường cổ kính thân thương đó.

Hằng năm, mỗi khi thấy những cánh hoa phượng đỏ rơi lả tả trên lối vào sân trường và nghe tiếng ve sầu kêu râm rang từ những cây cổ thụ trong sân trường, người Gia Long nào chẳng thấy nao nao man mác buồn vui lẫn lộn.

- Buồn vì sắp phải xa trường, xa thầy, xa trò, xa bạn. Những cuốn Lưu bút được trao nhau để ghi lại những dấu ấn của thời áo trắng ngây thơ nơi những trang cuối. Tới phiên thầy thì rất ngần ngại ghi lại những ý nghĩ ruềng tư nên chỉ còn lại những lời chúc khách sáo sau nghĩ lại thật là vô duyên.
- Vui vì một mùa hè đương trải dài trước mặt với bao nhiêu mộng mơ vương gót chân chim sáo. Một khung trời đại học đương mời mọc. chào đón với một hình bóng nào đó theo đuôi.

Cũng lo nữa chứ với học trò năm cuối vì phải trải qua kỳ thi Tú Tài toàn phần và các kỳ thi tuyển vào các trường chuyên môn.

Với thầy còn phảng phất những nỗi ngậm ngùi của một cây cầu cũ bắc ngang sông đương mục nát dần và yên lặng nhìn dòng nước cuộn cuộn chảy ra biển rộng mà không thể níu kéo gì được. Thầy cũng thấy xúc động và muốn làm thơ như ai đó...

Những ngày cuối cùng trong lớp thật là nặng nề. Để đánh tan cái không khí đó, các cô học trò thường hỏi thầy: “*Trước ngưỡng cửa của cuộc đời, xin thầy cho chúng em những lời dạy cuối làm hành trang vào cuộc đời.*”

Dù không biết có cô nào để tâm hoặc nghe theo hay không, nhưng đã hỏi thì phải trả lời. Thầy nói có ba kinh nghiệm sau:

1. Đối với Nghề Nghiệp, nếu phải chọn giữa Đam mê hay Năng khiếu, thì nên nghe theo Đam mê.
2. Đối với Tình Yêu, nếu phải chọn giữa Người yêu mình và Người mình yêu, thì nên chọn người thứ nhất.
3. Đối với Tâm Hồn, thì đừng quên: Nghệ thuật như Cầm Kỳ Thi Họa Ca Vũ Nhạc Kịch... là các đồ trang sức của tâm hồn. Người đẹp nào cũng cần có trang sức.

Để đáp lại và trước khi chia tay có thể là mãi mãi, cả lớp cùng hát bản: “Rời mai đây”. Có những câu dễ làm mềm lòng người như:

*Rời mai đây khi mình xa nhau, nhớ đến nhau hoài.
Rời mai đây khi tình bay xa, nhớ đến hôm nào.
Còn mãi mãi những gì mình chất chứa trong lòng.
Còn cho nhau chút dư hương!
Đừng tiếc nhau gì vấn vương!*

Rồi một cuộc bể dâu vật đổi sao rời. Đầu niên khóa kế tiếp năm đó, có những nhóm học trò cũ lén lút vào thăm trường trong giờ ra chơi. Thầy trò gặp nhau nhìn nhau ngỡ ngác, lòng thì ngậm ngùi. Bỗng có một tiếng nói từ đâu đó: “*Ôi, Vương quốc Gia Long nay còn đâu!*”

Thật là một mùa hè chẳng bao giờ quên, nên hằng năm cứ vào mùa hoa Phượng tím, hoa Phượng không đỏ như bên nhà, những hình ảnh thân thương đó không hện mà vẫn rủ nhau trở về tràn ngập tâm hồn thầy, làm thầy ngẩn ngơ ngẩn cả ngày.

Hát Bình Phương